

[Finansministeren.]

finder os på et sådant punkt i den internationale konjunkturudvikling, at det er meget, meget svært at bedømme fremtiden. Der har været en betydelig tendens til prisnedgang, ikke mindst på vore importvarer i de sidste måneder. Ingen ved, hvor længe denne tendens vil holde sig, og hvor vidt den vil gå. Hvis den kommer langt, vil den jo kunne lette vor økonomiske situation og måske gøre det muligt at nøjes med en mindre streng finanspolitik, end vi ellers er nødt til at føre. Men det må man vente med at tage stilling til.

Nu er stillingen altså den, at de fleste af forbrugsafgifterne formentlig vil blive forlænget for 2 måneder, og der vil derfor, også på grund af at visse andre love udløber i løbet af de næste 2 måneder, blive anledning for regering og rigsdag til at tage vor økonomiske politik op i større sammenhæng i de kommende forårsmåneder; vi vil da mere sikkert og bedre kunne bedømme, i hvilket omfang det vil være nødvendigt at fortsætte med overbudgetteringspolitikken.

Jeg skal slutte med at sige, at det er regeringens opfattelse, at den politik, der her er ført, sammen med den internationale konjunkturudvikling har været medvirkende til den forbedring, der trods alt er opnået i vor økonomiske stilling. Det vil, da fremtiden er usikker, være påkrævet, at vi benytter denne forbedring til at opbygge en valutareserve, som vi i høj grad trænger til.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale finanslovsforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Hans Hansen: Selvom regeringen og det andet høje ting kun har levnet os kort tid til at behandle finanslovsforslaget her i landstinget, og selvom det ikke er almindeligt, at vi har nogen særlig finanslovdebat her i tinget, vil jeg dog ved denne lejlighed have lov at gøre nogle bemærkninger, der muligvis vil gøre skår i den højtærede ministers stoldhed over at kunne konstatere, at man godt kan regne i finansministeriet, idet finansministeren talte om den fejl på 9 mill. kr., som man altså havde opdaget i ministeriet.

Det spørgsmål, jeg ønsker at sige et par ord om, vedrører ejendomsskylden. Det er jo bekendt, at der fra 1945 til 1950 skete en meget stor konjunkturstigning, der medførte, at ejendommene ved vurderingen i 1945 fik en forhøjelse fra 20 milliarder kroner til 29 milliarder kroner. Ved rigsdagens åbningsmøde i 1950 udtalte mit partis formand, den daværende statsminister Hans Hødtoft, at det

var socialdemokratiets opfattelse, at man ikke ville udskrive forøget ejendomsskyld på grund af denne konjunkturstigning, og vi fik senere at vide af den nuværende finansminister og den nuværende indenrigsminister, at det også var den nuværende regerings stilling. Hvad de forslag angår, der i den anledning blev fremsat om større fradrag ved beregningen af ejendomsskyld, så gik indenrigsministerens forslag ud på at forøge fradraget indtil 21.000 kr., medens det forslag, den højtærede finansminister mødte med her i tinget, og som var vedtaget af folketinget, kun gik ud på at gennemføre et fradrag på 18.000 kr. Jeg benyttede lejligheden ved første behandling dengang til at gå ret stærkt imod dette forslag og udtalte ønskeligheden af, at det blev noget større. Den højtærede finansminister, der brugte stærke ord imod mine udtalelser, ironiserede kraftigt over, at socialdemokratiets ordfører ved den lejlighed ville demonstrere tokammerssystemets nytte, og endvidere udtalte den højtærede finansminister om mine udtalelser følgende — jeg vil gerne have lov til et citat af landstingstidenden 1950—51, sp. 471 —:

„Det ærede medlem hr. Hans Hansen mente, at der var adskillige millioner til finansministeren i mit forslag, men jeg må bedrøve ham med, at det er der ikke — der er slet ingen. Og forslaget er netop udarbejdet med det for øje, at der ingen skulle være. Jeg har en beregning, hvor efter den samlede ejendomsskyld — altså ikke grundskylden, men ejendomsskylden — til staten efter den gamle vurdering ville være 8,5 mill. kr.; efter den nye vurdering, men med den forhøjelse af fradraget, som jeg har foreslået, vil den ligeledes være 8,5 mill. kr., så der er altså ikke nogen forandring i prøvet, og det har netop været hensigten ved forslaget udarbejdelse.“

Det vil erindres, at det lykkedes gennem den udvalgsbehandling, som vi havde her i tinget, at få forhøjet fradraget fra de 18.000 kr. til de 21.000 kr. Det medførte altså, at der blev fritaget et beløb på ca. 1.400 mill. kr., og der skulle altså fremkomme en betydelig nedgang i det beløb, som den højtærede finansminister havde regnet med.

Nu er der kommet andre oplysninger, og jeg skal benytte mig af statistiske efterretninger, der udgives af statistisk departement, som jo er en afdeling af den højtærede finansministers virkeområde. Ifølge nr. 75 af 29. december 1951 var beregningen for 1950—51, at man havde 6.987 mill. kr. som skattepligtig ejendomsskyld, men da